

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **L. Z.**, jako právní nástupkyně žalobce L. Z., zastoupené Mgr. Alenou Straubovou, advokátkou, se sídlem Smetanova 8, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 1992, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2006, č. j. 33 Cad 70/2006 - 6,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 33 Cad 70/2006 - 6 ze dne 27. 4. 2006, kterým byl odmítnut návrh na obnovu řízení podaný L. Z. jako jejím právním předchůdcem ve věci sp. zn. 11 C 342/92 vedené Krajským soudem v Brně (tato věc se týkala výše označeného rozhodnutí žalované).

V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že návrhem na obnovu řízení ze dne 11. 4. 2006 se její zemřelý manžel domáhal ochrany před nezákonným zásahem orgánu státní správy do zákonem chráněných práv, přičemž za zásah správního orgánu, který byl učiněn vadně, považoval postup žalované v řízení o invalidním důchodu. Podle jeho názoru žalovaná nerespektovala zásadu vyšetřovací při zjišťování jeho zdravotního stavu. Šlo tedy podle názoru stěžovatelky o věc podřaditelnou pod ustanovení § 114 odst. 1 písm. a)

zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), krajský soud tedy návrh odmítl neoprávněně.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 12. 4. 2006 právní předchůdce stěžovatelky adresoval krajskému soudu návrh na obnovu řízení ve věci sp. zn. 11 C 342/92, v němž uvedl, že rozsudek krajského soudu v dané věci vycházel z neúplných podkladů, konkrétně z neúplného zjištění skutkového stavu v řízení před správním orgánem. Žalovaná podle navrhovatele obnovy řízení nedostatečně zjistila v řízení o dávce důchodového pojištění navrhovatelův zdravotní stav.

Krajský soud na toto podání reagoval v záhlaví označeným usnesením, jímž návrh zamítl. Uvedl, že podle § 111 s. ř. s. se řízení ukončené pravomocným rozsudkem na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo důkazy nebo skutečnosti, které bez jeho viny nebyly nebo nemohly být v původním řízení uplatněny, popřípadě bylo jinak rozhodnuto o předběžné otázce, jestliže výsledek obnoveného řízení může pro něj být příznivější. Dále krajský soud odkázal na ustanovení § 114 s. ř. s., podle něhož je obnova řízení přípustná pouze proti rozsudku vydaném v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a ve věcech politických stran a politických hnutí, není přípustná proti rozhodnutí o kasační stížnosti, nebo směřuje-li návrh jen proti důvodům rozhodnutí nebo proti výroku o nákladech řízení. Dále krajský soud konstatoval, že podle ustanovení § 115 s. ř. s. lze návrh na obnovu řízení podat do tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodu obnovy, po třech letech od právní moci napadeného rozhodnutí může být návrh podán ovšem pouze v případě, že byl zrušen trestní rozsudek, jímž byl soud při rozhodování vázán. S ohledem na tato ustanovení krajský soud uzavřel, že v případě navrhovatele obnova řízení není přípustná, neboť věcně šlo v jeho případě o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a návrh byl podán až po uplynutí subjektivní i objektivní lhůty pro podání návrhu.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť je právním nástupcem účastníka řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a Nejvyšší správní soud ji shledává proto přípustnou.

Nejvyšší správní soud za této situace napadené usnesení krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Krajský soud ve svém usnesení podal vcelku úplný přehled relevantních ustanovení s. ř. s. týkajících se přípustnosti návrhu na obnovu řízení. Jakkoliv je výrok napadeného usnesení krajského soudu formulován poněkud nemístně jako výrok ve smyslu § 118 odst. 2 s. ř. s. (výrok meritorní, zamítavý), jde svým obsahem o odmítnutí návrhu pro jeho nepřípustnost, a to ze dvou důvodů - pro uplynutí lhůt pro podání návrhu ve smyslu § 115 s. ř. s. a dále též pro nesplnění pozitivní podmínky přípustnosti podle § 114 odst. 1 s. ř. s. Jako odmítavé rozhodnutí bylo usnesení krajského soudu pochopeno rovněž stěžovatelkou a její kasační námitky směřují právě k otázkám přípustnosti.

Podstatou kasační námitky stěžovatelky je tvrzení, že absence řádných skutkových zjištění týkajících se zdravotního stavu žadatele v řízení o dávce důchodového pojištění (invalidního důchodu) představuje nezákonný zásah správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. S takovým hodnocením Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit. Zjišťování zdravotního stavu je integrální součástí řízení o dávkách důchodového pojištění (jde o skutkové zjištění v procesu dokazování) a jako takové je přezkoumatelné v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Jak setrvale konstatuje judikatura správních soudů, případné neúplné posouzení rozsahu zdravotního postižení, jímž žadatel o dávku důchodového pojištění trpí ke dni vydání napadeného rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, představuje vadu řízení ve smyslu § 78 odst. 1 věty první s. ř. s., pro niž je na místě případně rozhodnutí správního orgánu zrušit. O nezákonný zásah proto v žádném případě nejde.

Vedle toho je třeba souhlasit se závěrem krajského soudu, že navrhovatel obnovy řízení svůj návrh podal zjevně již po uplynutí přinejmenším objektivní lhůty pro podání návrhu podle § 115 odst. 2 s. ř. s., ovšem otázka opožděnosti při posouzení návrhu jinak nepřípustného má již druhotný, nikoliv určující význam.

S ohledem na tyto skutečnosti nebylo lze hodnotit návrh právního předchůdce stěžovatelky na obnovu řízení jinak než jako návrh nepřípustný. Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřípustný. Přihlížeje k tomu bylo na místě návrh odmítnout pro nepřípustnost. Byť krajský soud návrh nepřipadně usnesením zamítl, opřel své rozhodnutí o správné důvody a z hlediska procesního vyústění má jeho rozhodnutí totožné následky, jako by mělo rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

S ohledem na výše uvedené nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadou, pro niž by bylo nezbytné toto rozhodnutí zrušit. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s.ř.s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalované. Žalovaná však žádné náklady neuplatňovala, Nejvyšší správní soud ani žádné náklady ze spisu nezjistil, a nadto by je s ohledem na ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. ani nemohl přiznat, neboť jde o věc důchodového pojištění.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

